

Katherine Diez: Medierne og offentligheden er en farlig flirt

Foto: PR/People's.

Isabella Mieke-Renard
02.10.2024

BØGER // ANMELDELSE – Et stort S.O.S. fra en druknende sjæl kalder Isabella Mieke-Renard Katherine Diez' *I egen barm*. En bog, der aldrig skulle være udgivet.

Katherine Diez: *I egen barm*

Forlag: People's

Udgivelsesdato: 2024-10-01

Sider: 179.

Selvfølgelig er Katherine Diez' eget ønske om at skrive en bog helt legitimt. Jeg fornemmer bare ikke, som læser, hvad hun har på hjerte. Jeg kan så at sige – selv i et seriøst forsøg – ikke finde nøglen til alle disse ord. Kun det indlysende motiv. At komme med egne ord. Mest af alt vil hun på disse 179 sider forklare os eller sine følgere "om den rejse, jeg har været på i otte måneder", som ikke har været "befriende". At det har været helt nødvendigt at "være væk".

Selv har jeg mest været – ja endda meget – nysgerrig efter en forklaring på hendes plagiering af andres tekster i ind- og udland. Hvordan når man som skribent derhen? Hvordan kan man som offentlig kendis tro, at ingen vil opdage det? Hvad er Katherine Diez selv nået frem til?

I min søgen efter svar, hvor jeg bladrer og bladrer, er det at betegne sig selv ”som en idiot” (hvilket hun skriver på rigtig mange sider) ikke et svar. Ikke at betragte som en selvrefleksion. Det er undskyldende. Det bliver desværre så paradoksalt i denne sammenhæng, at en bøn om tilgivelse fremkommer i en bog fyldt med yderst intime (ikke-bekræftede) sladderhistorier om andre – sladder, som hun selv tigger om at blive fri fra. Et uforståeligt greb.

“Der er virkelig langt fra at forsøge sig med en persona som *camp* blondine med købt barm og læbefillers, der på metaniveau så gerne vil opfattes som provokatør, til kunst

Hvad har forlaget People’s’ redaktion lavet under den sandsynligvis hastige produktionstid? Har de overhovedet hjulpet, været kritiske eller vurderet væsentlighed fra første til sidste side? Det, der hedder Medieansvarsloven, hører et forlag, der viderebringer muligvis krænkende detaljer om andre i fx en erindringsbog, ikke under. Jeg har vist aldrig efterlyst en betalt *ghostwriter* før, men det kunne måske have skabt mere orden i tekstens kaos og reduceret mange tydeligvis tilfældige indfald fra forfatteren.

Hovedpersonen Diez fortæller, at hun har voldsomt mange komplekser. Omkring sin krop og sit intellekt i forhold til kultureliten og den kreative overklasse, der har skræmt hende fra *Day One*. Sin manglende uddannelse (bl.a. den bachelorgrad, hun kom til at skrive på LinkedIn, at hun havde) og sin åbenbart komplicerede opvækst i en mindre by.

Flere ekskærester bliver også nævnt som mænd, der har forvoldt hende skade. En spiseforstyrrelse har domineret siden teenageårene. Senere blev hvidvin og kokain og sex til et bud på selvmedicinering. Alligevel beskriver hun sig selv som ”skarp, dygtig og frygtløs”. Måske er det billede også korrekt. Det giver i hvert fald mening ud fra de mange klummer og anmeldelser, hun selv skrev. Dem, som ikke var plagieret.

Men det ord jeg synes, karakteriserer hende bedst – et ord, jeg brugte om mig selv, da jeg i årevis lavede tv og var ung og nervøs – er *anerkendelsesjunkie*. At derudover betegne sig selv som kulturdebatør, influencer og meningsmager går ikke så godt i spænd. Nok frygtløs, men samtidig nærmest invalideret af angst.

En konstant ”alert”, hvis nu udtrykket distanceblænder skulle dukke op.

- - - - -

Medieseksuel

I februar i år, da først læsere på det sociale medie Reddit, senere Kulturmonitor og til sidst Berlingske afslørede, at ikke alle ord var Diez' egne, begrundede hun det på sin Instagram-profil bl.a med sjusk, travlhed og korte deadlines. At hun ikke kunne nå at læse alle bøgerne eller forfatte baggrundsanalyser.

Det fik andre mediers klummeskrivere til at debattere tidens prekariat uden fastansættelser, med lave honorarer og medieverdenens iboende pres. Ærligt talt tror jeg virkelig ikke, at prekariatets vilkår har optaget denne (nu) forfatter.

I *I egen barm*, forklarer hun sine fejltagelser: ”Jeg orkede bare ikke sandheden.” ”Jeg havde ikke altid den samme evne til konsekvensberegning som andre mennesker.”

Netop dette understreges nærmest, når hun et sted nævner forundring over ballade efter et af sine opsigtsvækkende Instagram-opslag (som hun nogle gange sidenhen fortryder): ”Jeg elskede simpelthen bare at have det skidesjovt.”

Vi, medieforbrugere i aviser og SoMe, burde egentlig ikke mene noget om hende, trods hendes intense selveksponering siden 2017 og frem. Altså ikke i Katherine Diez' egne øjne.

Hun synes altid, at hun ufortjent er blevet opfattet som ”enten det nye, feministiske håb, der fjernede støv og spindelvæv fra den oldnordiske, herskende litteraturformidling, eller en dum gås, som kapitaliserede på udseende og sex, og som faktisk slet ikke kunne.”

“**Ingen kan gøre for sin seksualitet, sin tiltrækning, sine håb om scoringer. Men medierne og offentligheden er en farlig flirt**

Jeg er nødt til at komme med mit modsvar, der presser sig på. Citatet ovenfor og de tre potentielle opfattelser af Katherine Diez er mestendels forfatterens egne selvopfattelser (ja, i flertal), når man har læst og sammenfatter bogens indhold.

Jeg har på Facebook set én betegne Diez som ”medieseksuel”, hvilket måske er ret præcist. Ingen kan gøre for sin seksualitet, sin tiltrækning, sine håb om scoringer. Men medierne og offentligheden er en farlig flirt.

På den næstsidste side læser man, at ”alt er iscenesættelse”. At netop iscenesættelse i hendes øjne er spændende og kan skabe kunst. Men der er virkelig langt fra at forsøge sig med en persona som *camp* blondine med købt barm og læbefillers, der på metaniveau så gerne vil opfattes som provokatør, til kunst.

Jeg gentager det, jeg startede med at nå frem til: Denne bog og de forvirrede udsagn skulle ikke være udgivet. Det har hovedpersonen i hvert fald ikke fortjent. Det er et stort S.O.S. fra en druknende sjæl. Ikke at jeg fornemmer, at Diez selv kan se det. Jeg aner ikke, hvilken redningskrans, der skal til. Og det er bestemt kærligt ment.

I egen barm

Isabella Mieke-Renard

Katherine Diez

Isabella Mieke-Renard

Isabella Mieke-Renard er journalist og forfatter. Hun er tidligere studievært på Kanal 2, TV2, DR1 og DR2. Hun bor i kollektiv i Halsnæs og trives udenfor rampelyset. Tæt på hav og fjord og Danmarks største sø.

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

POV International

HVAD ER POV?

REDAKTION

SKRIBENTERNE